

Beeld: Martijn Jaarsveld



WAT EEN PARKEERPLAATS KAN DOEN

Mijn naam is Mohammed Bouchtat en ik ben 19 jaar oud. Ik was nooit echt een probleemkind. Ik deed het goed op de basisschool, was geliefd bij de ouders van vrienden en had een zuivere naam in de wijk. Helaas waren mijn meeste vrienden wel wat problematisch. Elke dag speelden we op een parkeerplaats in de buurt en ik werd vaak meegesleurd in hun problemen. Meestal haalden we elkaar na school op. We wisselden af wie er een bal regelde en waren elke dag buiten.

Mijn beste vriend was Ali. We zaten in dezelfde klas, maar hij deed het niet zo goed en zijn toekomst zag er niet veelbelovend uit. In onze wijk hadden de meeste mensen een laag inkomen. We woonden in een kleine flat en Ali was mijn onderbuurjongen. Als kinderen mochten we van onze ouders niet meer op de parkeerplaats zijn als het donker was. Ik begreep het niet, maar ik stelde nooit vragen en meestal mocht ik nog even met Ali mee.

's Avonds keek ik soms uit het raam naar de parkeerplaats. Meestal zag ik niks vreemds, maar in de lente tegen het einde van groep 8 zag ik er vaak groepen auto's samenkomen. Ze brachten er de avond door met harde muziek en waarschijnlijk ook drank of zelfs drugs. Ali en ik ergerden ons. Het was onze plek. Soms wilden we naar buiten stormen en ze weggagen.

Op een avond zag ik de broer van Ali bij het groepje. Ik had het niet verwacht en wilde het niet tegen hem zeggen zo vlak voor de eind-cito. Ik hield het voor mezelf totdat de zomervakantie aanbrak.

Normaal gesproken ga ik met mijn familie naar Marokko en

Ali naar Turkije, maar een week nadat school klaar was hoorden we in de avond vijf schoten. Zonder na te denken rende ik het huis uit. Ik kon mijn ogen niet geloven. Op het asfalt van de parkeerplaats lag de broer van Ali.

Mijn hoofd tolde. Als ik iets had gezegd, zou ik dit dan hebben kunnen voorkomen? Was het ook mijn schuld? Mijn moeder pakte me vast en bracht me naar binnen. Ik moest er niet aan denken hoe Ali zich voelde.

We gingen op vakantie. Mijn moeder probeerde er niet over te beginnen. De vakantie moest een afleiding zijn. Toen we terug waren wilden mijn ouders verhuizen. Ik wilde niet weg, maar ik had geen keus. Pas vijf dagen na thuiskomst zag ik Ali. Voordat ik iets kon zeggen zei hij: 'Ik heb de plek van mijn broer overgenomen in de drugshandel.' Even was het stil. Mijn ogen vulden zich met tranen, ik schreeuwde: 'Waarom, na alles wat er is gebeurd?' Hij begon te vertellen over hoe zijn broer het meeste geld thuisbracht en dat hij het op school toch niet goed deed. Ik wilde het allemaal niet horen dus stond ik op en liep weg.

Sindsdien heb hem niet meer gesproken. Ik hoopte dat ik niet ook over hem slecht nieuws te horen zou krijgen. Dat we na een maand al gingen verhuizen hielp wel. Ik startte een nieuw leven met nieuwe vrienden en probeerde de ellendige parkeerplaats te vergeten, maar het zou altijd een deel van mijn jeugd blijven.